

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltreadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh:
Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 3 (86) • 22 ianuarie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să folosim sinceritatea cu discernământ

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul

„Atunci când se folosește fără discernământ, adevărul poate face și crimă. Unii acționează în numele adevărului și fac crime. Când cineva are sinceritate fără discernământ, poate face un rău îndoit, mai întâi în el însuși și apoi în ceilalți, pentru că această sinceritate nu are milă. Cine vrea să fie cu adevărat sincer, să înceapă mai întâi să fie sincer cu el însuși, pentru că de aici începe sinceritatea duhovnicească. Când cineva nu este sincer cu sine însuși, își bate joc și se nedreptățește numai pe sine. Dar când se comportă fără de sinceritate față de alții, atunci păcătuiește de moarte, pentru că își bate joc de ceilalți.”

Duminica a 32-a după Rusalii

Fără mărturisirea greșelilor nu este nici iertare, nici mântuire

Mitropolitul Antonie Plămădeală

Zahau s-a îndreptat în fața lui Dumnezeu prin mărturisirea personală a fărădelegilor pe care le comisese și prin hotărârea de a se îndrepta și de a îndrepta și nedreptățile pe care le făcuse altora. **Zahau rămâne modelul biblic al convertirii** pe care Iisus ni-l oferă spre urmare.

Fiecare din noi e în felul său un Zahau. Poate nu exact ca dânsul, poate nu în aceeași măsură, poate nu cu aceleași păcate și greșeli, dar fiecare din noi are ceva de îndreptat, are pe cineva pe care l-a nedreptățit. Pe care l-a îndreptățit prin cuvânt, prin ocară, prin vorbire de rău, prin aceea că nu i-a recunoscut meritele, l-a invidiat, i-a luat din drepturile convenite, sau nu i-a dat ceea ce se cuvenea să-i dea. I-a luat locul care se cuvenea aceluia, sau și-a însușit munca lui.

În fiecare din noi însă există o candelă care așteaptă să fie aprinsă, să ne lumineze încăperea minții, ca să vedem în lumină tot răul pe care l-am făcut și pe care îl ținem în întineric. Îngerul din noi așteaptă să fie eliberat. Eliberându-l, ni-l facem aliat. Abia așteaptă să-l eliberăm, nu spre a ne pedepsi, ci spre a se pune în slujba noastră și a da mărturie bună despre noi în fața lui Dumnezeu. Așa sunt îngerii: nu pot face decât bine!

Să mergem și noi în întâmpinarea lui Iisus. Iată-L: vine înconjurat de mulțime. Să urcăm și noi în sicomorul căinței și al îndreptării și să-L întâmpinăm.

Veți zice: Nu mai vine Iisus în vremea noastră. Unde să-L întâmpinăm? Iisus vine. A dat mandat preoților: „Orice veți lega pe pământ, va fi legat și în ceruri și orice veți dezlega

pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri” (Matei 16, 19).

Iisus Hristos din Potirul de pe altar așteaptă să venim în întâmpinarea cu El. Preotul, în numele și cu mandatul primit de la Iisus, așteaptă îndreptarea, mărturisirea, căința, după care, așa cum a zis Mântuitorul: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia” și preotul zice după spovedanie: „Și eu te iert și te dezleg”.

Iată cum, din această întâmplare, avem de tras anumite învățături și pentru noi înșine. Asupra a patru lucruri aș vrea să mă opresc în concluzie, ca să ne mai rămână întipărite în minte și în conștiință.

1 Să fim atenți, precum Zahau, la mâna pe care ne-o întinde Dumnezeu.

2 Să nu fim printre cei care cârtesc împotriva bunăvoinței lui Dumnezeu față de alții. Ceea ce a făcut Iisus cu Zahau a fost și o judecată asupra celor care nu L-au înțeles și au cârtit. Zahau păcătosul le-a dat și el o lecție „dreptilor” îngâmfați!

3 Să nu fim printre cei care se bucură atunci când împrejurul nostru, în familia noastră, cineva săvârșește nedreptăți, aducând bunuri necuvenite și să nu credem că noi suntem absolviți de vinovăție.

4 Fără mărturisirea greșelilor nu este nici iertare, nici dezlegare, nici mântuire. Aceasta este adevărata învățatură pe care a lăsat-o Mântuitorul Iisus Hristos. Ca și Zahau, să mergem la întâlnirea cu Iisus ca să auzim și noi: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”.

Tinerete fără bătrânețe

Iubirea față de bătrâni

Claudiu Balan | ortodoxiatinerilor.ro

Am participat recent la o manifestare filantropică care a avut loc la un centru de într-ajutorare a bătrânilor, din cadrul unei parohii. Acest centru oferă zilnic masă caldă pentru 30 de bătrâni care pot veni la cantina, și hrană rece, acasă, pentru 20 de bătrâni care nu se pot deplasa.

Pe 1 octombrie s-a sărbătorit Ziua Mondială a Persoanelor Vârstnice, care coincide și cu sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului. Personalul angajat al acestui centru a pregătit câteva surprize bătrânilor. Mai întâi a venit preotul care se ocupă de acest centru și a săvârșit o slujbă de mulțumire înaintea lui Dumnezeu și apoi a urmat un recital al unui cor de băieți de la Seminarul Teologic din Galați. Tinerii au cântat foarte frumos, asemenea marilor coruri bizantine din țară, încât aveai impresia că te afli într-o măreață catedrală. Apoi un grup de tineri de la un liceu din Galați, conduși de profesoara lor de Religie, au cântat la chitară și au intonat poezii dedicate bunicilor. Bătrânii au fost impresionați de acest program, încât multora din ei le-au dat lacrimile.

Trebuie să vă spun din start că am fost reticent înainte de a veni aici, mai ales că am auzit că este o manifestare dedicată bătrânilor și mă gândeam că mă voi plictisi foarte repede. Am fost plăcut impresionat de tot ce s-a întâmplat acolo și m-au pus pe gânduri unele lucruri.

De pildă, faptul că eu deși îi respect pe bătrâni, totuși nu mi-e drag să-i vad sau să-i întâlnesc sau să vorbesc cu ei. Nu știu de ce, probabil pentru că sunt păcătos, pentru că îi asociez cu neputința, cu slăbiciunea, cu lucruri de care nu vreau să am parte.

E greu ca tânăr să-i înțelegi pe bătrâni. Noi tinerii îi catalogăm repede ca „moși” și „babe”, îi luăm peste picior, adesea îi denigrăm și îi tratăm ca „resturi” ale societății. De obicei îi vedem pe bătrâni ca o povară, nu ca pe un ajutor.

Deși nu-mi sunt dragi și nu vreau să am de a face cu ei totuși încep să-i înțeleg și asta datorita părinților și bunicilor mei. Au trecut câțiva ani de când sunt la casa mea, căsătorit, cu copii, iar părinții mei au rămas singuri în casa în care m-am născut. Vremea a trecut, au mai îmbătrânit și ei, au început să apară bolile și suferințele trupesti. Părul li s-a albit, fața le-a îmbătrânit, poartă ochelari, iau pastile și singura lor bucurie suntem noi, copiii lor. Muncesc mult în fiecare zi, sunt încă în putere și pot să-și aibe de grijă singuri, dar tot ceea ce fac, fac doar cu gândul la noi și pentru noi. Nu mai au altă motivație de a trăi, decât să ne vadă pe noi fericiți, și să se bucure de zâmbetul și inocența nepoțelor.

Au fost ani în care am stat București, departe de ei. Au suferit când am plecat, s-au adaptat mai greu dar până la urmă s-au învățat. Au fost momente când puteam pleca definitiv în străinătate și îi vedeam că nu sunt deloc încântați. Poate nouă ne-ar fi fost bine dar ei ar fi suferit mult. Poate stând la

mii de kilometri de ei ne-am fi văzut o dată sau de două ori pe an și n-am fi fost lângă ei când ar fi avut nevoie...

De multe ori pe noi tinerii nu ne interesează ce lăsam în urma noastră, facem orice să ne realizăm, și uităm că mama și tata rămân acasă singuri, cu ochii-n lacrimi, cu gânduri de dor și cu speranța că într-o zi ne vom întoarce acasă. E trist că ei ne ajută cât de mult pot că să putem pleca în lume și să putem sta singuri pe picioarele noastre, iar noi uităm să le fim recunoscători, să le dăruim ceva în schimb.

La un moment dat mama soacră ne spune că într-o zi niște tineri în tramvai, grăbindu-se să coboare, au făcut-o „babă”. Poate că pentru alții părinții noștri sunt „moși și babe”, dar pentru noi sunt mama și tata, care ne iubesc, ne ajută și ar face orice să ca ne fie bine. Poate alții spun de părinții noștri că sunt urâți dar pentru noi chipul lor este frumos și blând, și în ochii lor ne-am oglindit privirile noastre o viață întreagă.

Frumos ar fi ca la un moment dat să le dăruim și noi părinților câte ceva, să le răsplătim grija lor față de noi, timp de o viață întreagă. Dar oare ce vor părinții de la noi? Iubire, atenție, înțelegere față de vârsta lor și câțiva nepoței care să le umple golul lăsat în casă la plecarea noastră.

Bătrânii pe care nu-i agreem pe lângă noi sunt „bunicii” și „părinții” noștri, sunt cei care au pus bazele societății în care noi trăim astăzi.

Orice am face, oricât de buni am fi în domeniul în care activăm, oricât de mult succes am avea, totuși ne lipsește un lucru pe care doar bătrânii ni-l pot da: înțelepciunea, călătă în necazurile și bucuriile vieții.

„Oare nu la bătrâni sălășluiește înțelepciunea și priceperea nu merge mână în mână cu vârsta înaintată?” (Iov 12, 12).

„Faima celor tineri este puterea lor și podoaba celor bătrâni părul lor cărunt” (Proverbe 20, 29).

Avem multe de învățat de la ei, dar din păcate nu prea vrem să plecăm urechea spre sfaturile lor, îndreptându-ne că ei au trăit alte vremuri și nu se pricep ei la ce se întâmplă acum. Uităm că nimic nou nu este sub soare, și că istoria și faptele noastre se repetă sub altă formă dar având aceleași efecte. Oamenii mereu au căutat fericirea pe diferite căi, unii prin păcat alții prin virtute, unii cu Hristos, alții singuri sau dirijați de diavol. Și astăzi este la fel doar că idealurile și acțiunile noastre îmbracă o altă formă, în esență lucrurile sunt la fel.

Nu vă plac bătrânii? Ați putea începe măcar să-i respectați gândindu-vă că și părinții voștri vor ajunge la fel, și că bunicii voștri au aceeași vârstă cu cei pe care voi îi denigrați.

Vom ajunge și noi într-o zi „moși și babe” și vom vrea să fim ascultați și respectați, dar până atunci ar trebui să ne educăm copiii în acest sens.

Nu-i denigrați sau ignorați pe cei bătrâni că urât lucru este înaintea lui Dumnezeu.